

dom, der blev afsat af kriminalretten i Gladsaxe den 21. oktober 1971. Der var rejst tiltale mod to programchefer i Danmarks Radio for overtrædelse af straffelovens § 140 ved at være ansvarlig for nogle udsendelser, hvor en kunstner havde fremført en vise kaldet »Øjet«.

I dommen anførte retten bl.a., at den straffetretslige bedømmelse måtte ske ud fra en helhedsvurdering af visens tendens. Retten fandt, at visen herefter måtte ses som et indlæg i polemisk form imod en bestemt religiøs opdragelse. Da dette efter rettens opfattelse ikke havde nogen forbindelse til kristne tros lærdomme, og da angreb og forhånelser af sådanne lærdomme derfor ikke kunne antages at ligge inden for visens sigte, blev de tiltalte frifundet.

Kl. 15.05

Jeg vil også fremhæve, at straffelovens blasfemibestemmelse fuldstændig på linje med, hvad der gælder i relation til straffelovens racismeparagraf, må fortolkes med hensyn til bestemmelsen om ytringsfrihed i den europæiske menneskerettighedskonventions § 10, jævnfør konventionens artikel 17. Ved den konkrete anvendelse af straffelovens blasfemibestemmelse må domstolen således foretage en afvejning af hensynet til ytringsfriheden over for hensynet til de interesser, som bestemmelsen har til formål at beskytte.

At hensynet til ytringsfriheden vejer tungt over for hensynet til de interesser, som blasfemibestemmelsen har til formål at beskytte, understreges også af den yderst beskedne anvendelse af bestemmelsen i praksis. På baggrund af det, jeg her har anført, er det efter min opfattelse for fejlet at gøre gældende, at blasfemibestemmelsen kan begrænse ytringsfriheden ved at blive anvendt chikanøst over for kritikere.

Forslagsstillerne har i lovforslagets bemærkninger herudover anført, at sagen om nogle muslimers ønske om at få straffet Danmarks Radio og TV 2 for krænkelse af sagsøgernes religiøse følelser ved at vise den hollandske filmstruktør Theo van Goghs film »Submission« har gjort bestemmelsen højaktuel, samt at en bølge af lignende sager må forventes med belastning af både politi og anklagemyndighed til følge.

Med hensyn til de omtalte sager var der mig bekendt tale om dels en politianmeldelse indgivet af det islamiske trossamfund mod TV 2 for overtrædelse af straffelovens racismeparagraf, dvs. en sag uden forbindelse til straffelovens § 140, dels en politianmeldelse indgivet af advo-

kat Laue Traberg Smidt på vegne af en række personer mod Danmarks Radio for overtrædelse af straffelovens § 140 og § 266 b. Begge disse sager er nu sluttet uden sigtelse eller tiltalerejsning.

Det forhold, at der er blevet indgivet nogle politianmeldelser, som altså ikke har ført til sigtelse, ikke har ført til tiltalerejsning, aktualiserer efter min opfattelse ikke spørgsmålet om at opheve blasfemibestemmelsen. Efter regeringens opfattelse er der fortsat behov for straffelovens blasfemibestemmelse.

Hvad enten det drejer sig om kristne, muslimer, jøder eller andre, er religiøse spørgsmål for nogle mennesker noget af det mest betydningsfulde og grundliggende i tilværelsen overhovedet. Netop det forhold er efter regeringens opfattelse meget væsentligt.

Den mulighed, som straffelovens § 140 giver for i sidste instans at få domstolens vurdering af, om konkrete ytringer er i strid med denne bestemmelse, mindsker efter regeringens opfattelse risikoen for, at personer, der føler sig fornæret i forhold til deres tro og gudsdyrkelse, griber til selvtaget. Betydningen af denne effekt bør ikke undervurderes.

På baggrund af det anførte kan regeringen ikke støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er jo et forslag, som åbner for mange principielle perspektiver, jeg er lige ved at sige teologiske perspektiver.

Det, som jeg hæfter mig ved, er, at justitsministeren taler om de interesser, der skal beskyttes. Det er jo klart, at loven altid er til for at beskytte de svage. Men jeg synes, at der er det ganske afgørende, at man sonder mellem en anden grundlov i en retsstat, nemlig forskellen på holdning og handling. Handlingen skal straffes, men holdningen er naturligvis noget, der altid skal være fri.

Det, som denne lov jo lægger op til, er, at det netop er holdninger, at det er en tro, der bliver gjort til det, der skal beskyttes. Dermed er man til syvende og sidst ude i, at skabe – kan man godt sige – en form for tyranni, hvor ganske bestemte ord og meninger skal være fredede, sådan at vi overhovedet ikke må tale frit.

Er ministeren ikke enig i, at det altså er en meget tvivlsom bestemmelse, fordi den krænker forskellen på holdning og handling?